

ΓΥΜΝΑΣΙΟ ΦΑΡΚΑΔΟΝΑΣ

Τάξη: Β΄ Τμήμα: 4ο

**ΘΕΜΑ: Οι ολυμπιακοί αγώνες από την αρχαιότητα μέχρι σήμερα
«Η σχολική αυλή ολυμπιακό στάδιο για μια μέρα»**

Σχολικό έτος 2003-2004

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ ΤΟΥ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΟΣ:

ΣΙΟΥΤΑΣ ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ (Φ.Α.)

ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΕΣ:

ΙΑΚΩΒΑΚΗ ΛΑΜΠΡΙΝΗ (ΦΙΛΟΛΟΓΟΣ)

ΨΑΛΛΙΔΑ ΣΩΤΗΡΙΑ (ΤΕΧΝΟΛΟΓΟΣ)

ΣΥΜΜΕΤΕΙΧΑΝ:

ΧΑΧΑΛΗΣ ΧΡΗΣΤΟΣ (ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΟΣ)

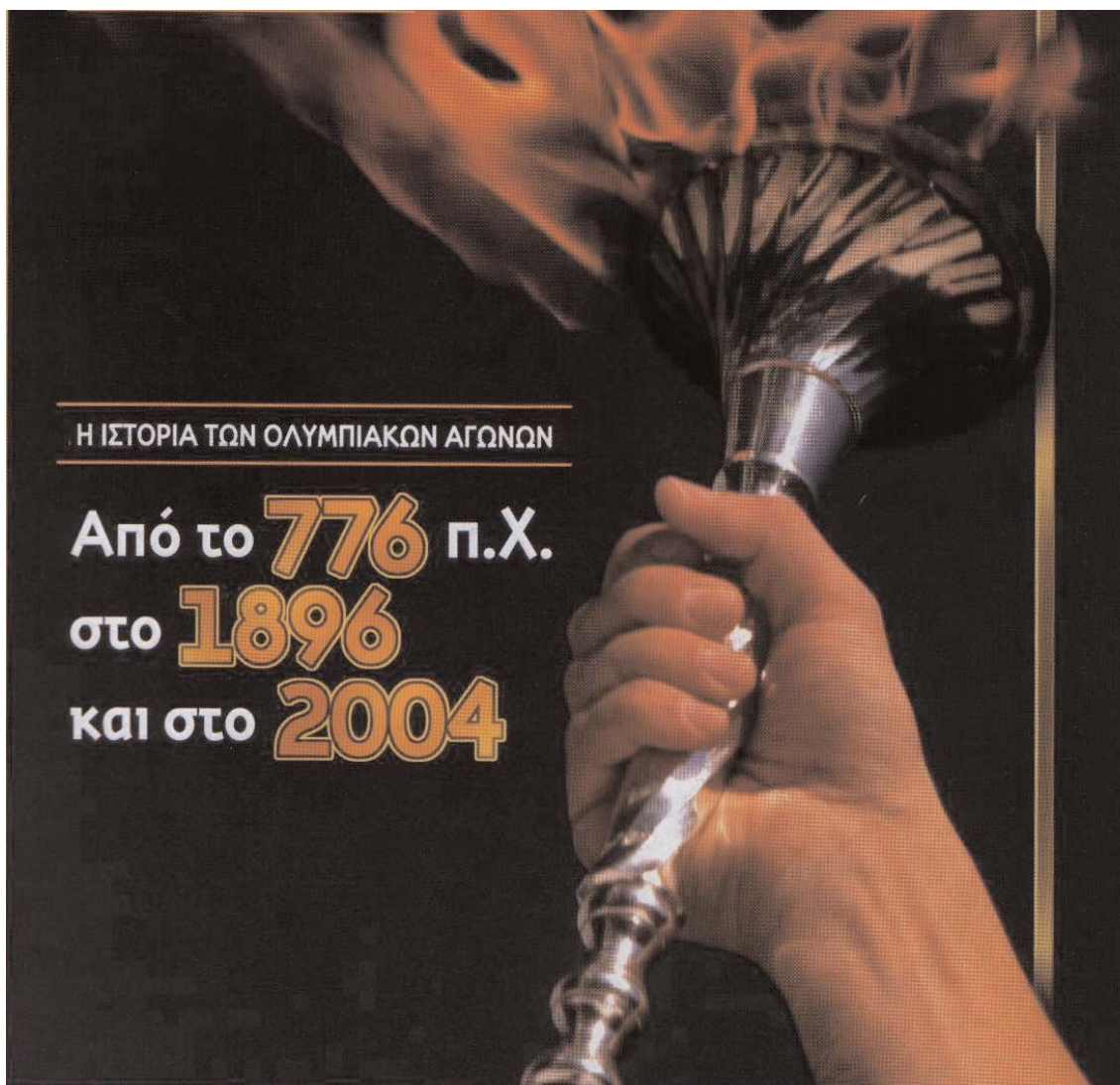
ΜΑΛΑΚΟΣ ΣΤΑΜΑΤΗΣ (ΦΥΣΙΚΟΣ)

ΜΑΥΡΟΠΟΥΛΟΣ ΣΩΚΡΑΤΗΣ (ΑΓΓΛΙΚΩΝ)

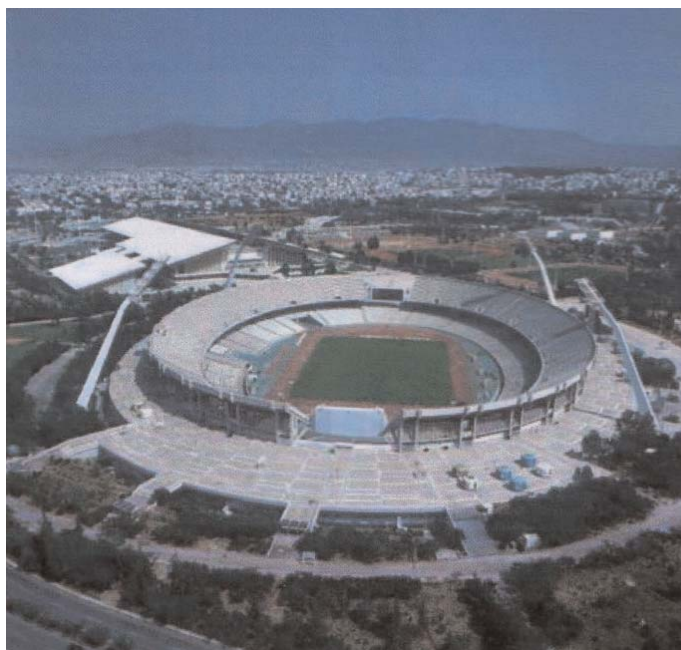
ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗ ΦΩΤΕΙΝΗ (ΓΑΛΛΙΚΩΝ)

ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ (ΓΕΡΜΑΝΙΚΩΝ)

ΒΑΪΟΥ ΣΟΦΙΑ (ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΚΗΣ)

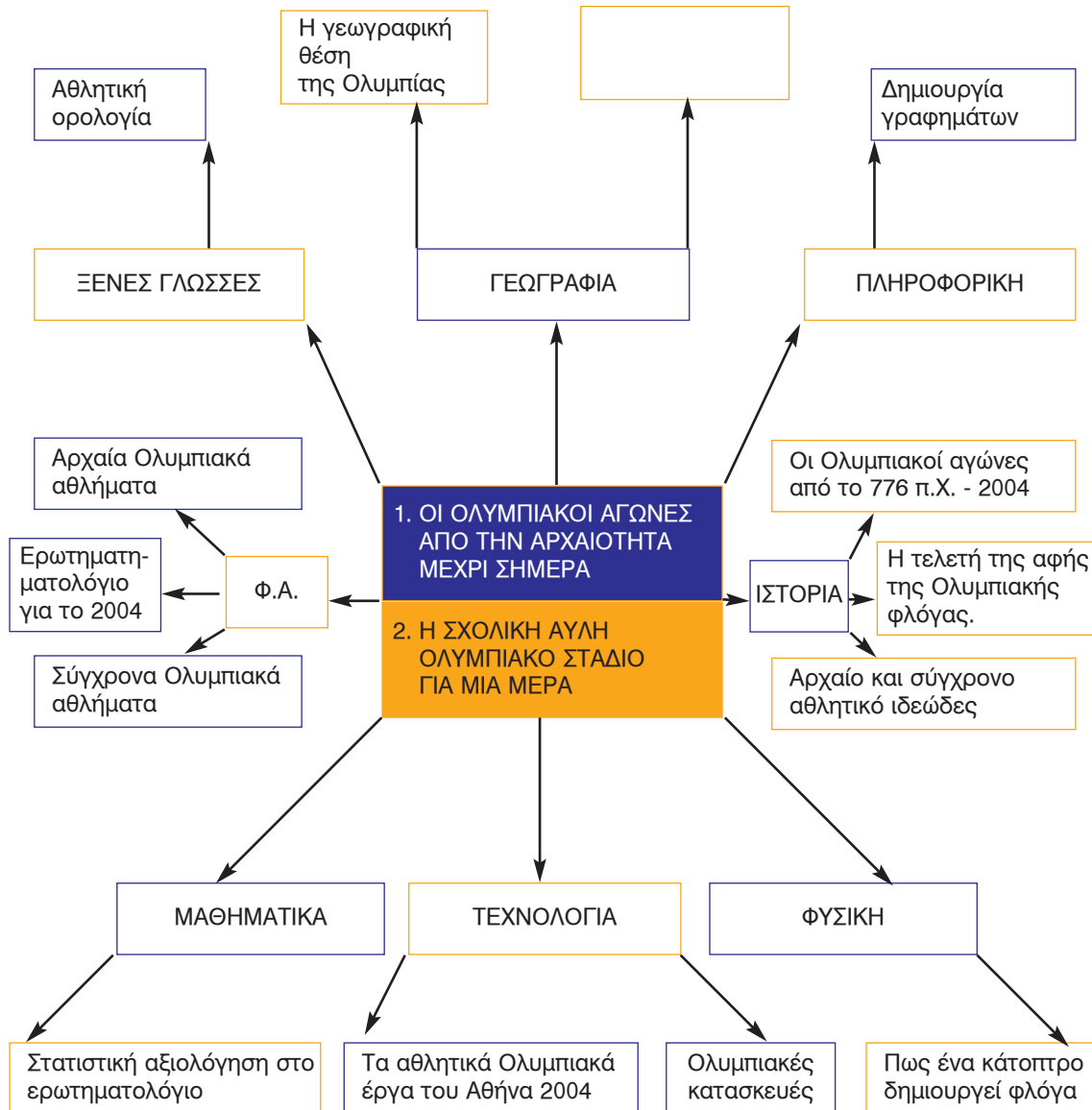

Η σχολική αυλή «Ολυμπιακό στάδιο» για μια μέρα

ΣΧΕΔΙΟ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΤΑΞΗ Β4

2. Η ΣΧΟΛΙΚΗ ΑΥΛΗ ΟΛΥΜΠΙΑΚΟ ΣΤΑΔΙΟ ΓΙΑ ΜΙΑ ΜΕΡΑ

Το πρόγραμμα των εκδηλώσεων περιλαμβάνει:

Α) ΤΗΝ ΤΕΛΕΤΗ ΕΝΑΡΞΗΣ

- Την αφή της Ολυμπιακής φλόγας
- Λαμπαδηδρομία από μαθητές του σχολείου
- Τον όρκο του αθλητή
- Μια νέα από την Ολυμπία αφηγείται
- Τον Ολυμπιακό ύμνο και την έπαρση της Ολυμπιακής σημαίας
- Ελευθέρωση περιστερών
- Παρέλαση των μαθητών με τη μορφή των Ολυμπιακών ομάδων
- Μαθητές και μαθήτριες παρουσιάζουν τα Ολυμπιακά αθλήματα
- Παραδοσιακούς χορούς

Β) ΤΟ ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ ΜΕΡΟΣ

- Ασκήσεις γυμναστικής εδάφους
- Τον τελικό του δρόμου ταχύτητας κοριτσιών
- Τον τελικό του δρόμου ταχύτητας αγοριών
- Την απονομή των επάθλων στους αθλητές της γυμναστικής
- Τον τελικό της σύνθετης σκυταλοδρομίας
- Την απονομή των επάθλων στους νικητές/τριες των δρόμων ταχύτητας
- Τη σφαιροβολία των κοριτσιών
- Τη σφαιροβολία των αγοριών
- Το διαγωνισμό σε τεχνικά στοιχεία του μπάσκετ για τα κορίτσια
- Απονομή επάθλων στους νικητές/τριες της σφαιροβολίας
- Το διαγωνισμό σε τεχνικά στοιχεία του μπάσκετ για τα αγόρια
- Την απονομή των επάθλων στους νικητές/τριες του μπάσκεττικού διαγωνισμού

Γ) ΤΗΝ ΤΕΛΕΤΗ ΛΗΞΗΣ

- Την υποστολή της Ολυμπιακής σημαίας
- Το σβήσιμο της φλόγας
- Την ανάκρουση του εθνικού ύμνου

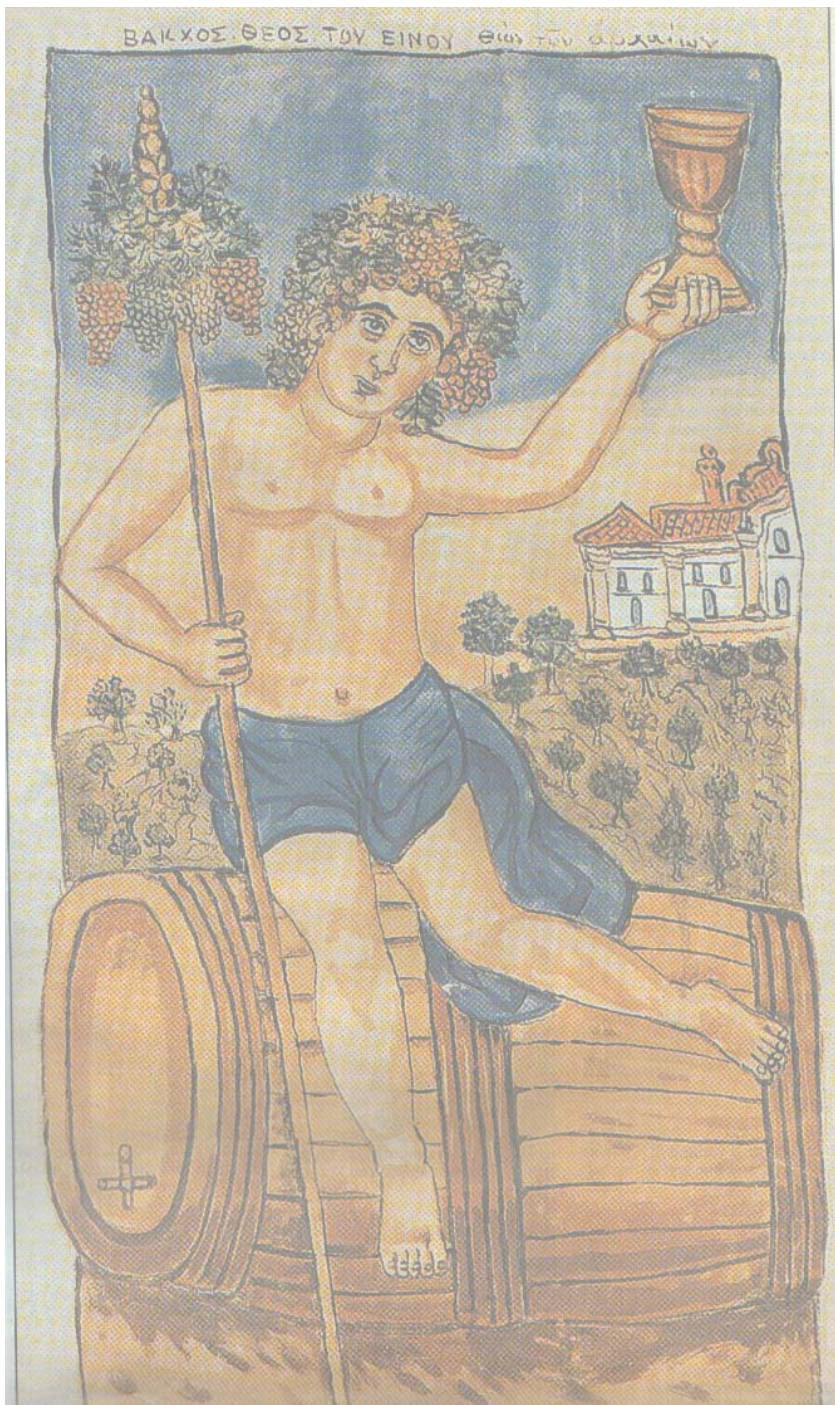

ΓΥΜΝΑΣΙΟ ΦΑΡΚΑΔΟΝΑΣ

Τάξη: Γ΄ Τμήμα: 3ο

ΘΕΜΑ: «Οίνος των... Ελλήνων»

Σχολικό έτος 2003-2004

Συντονίστρια: Βογιατζή Μαριάνθη

Συμμετείχαν οι μαθητές: Παππά Χρυσάνθη, Παπαδόπουλος Γιώργος, Παρδάλη Φανή, Σαράφη Ευγ.-Ελευθερία, Σταμέκος Βασίλης, Στεργίου Ιφιγένεια, Στεργίου Κων/νος, Σωτηρίου Δέσποινα, Σωτηρίου Κων/να, Τέλλιος Αθανάσιος, Τέλλιος Κων/νος, Τσατσά Άννα, Τσιάμης Βάιος, Τσιόγγας Παναγιώτης, Χαχόπουλος Κων/νος, Χύτας Νικόλαος.

Συμμετείχαν οι εκπαιδευτικοί: Γούλα Αικατερίνη, Φιλολόγος
Χάχαλης Χρήστος, Μαθηματικός
Τσιάμης Γιώργος, Θεολόγος
Τσιούρης Φώτης, Χημικός

Κριτήρια επιλογής του θέματος

Το ενδιαφέρον των μαθητών να γνωρίσουν διαχρονικά ένα προϊόν ιδιαίτερα αγαπητό, το κρασί, καθώς και το ρόλο του στην οικονομία, τη θρησκεία, στην καθημερινή ζωή.

Κύριοι στόχοι:

- ✓ Να γνωρίσουν οι μαθητές, μέσω ενός προϊόντος, την καθημερινή ζωή των αρχαίων προγόνων μας.
- ✓ Να αξιοποιήσουν τις γνώσεις που έχουν για το θεό Διόνυσο και τις γιορτές προς τιμήν του, και το ρόλο που έπαιζε το κρασί.
- ✓ Να αξιολογήσουν τη συμβολική χρήση της αμπέλου και του οίνου στον Χριστιανισμό, στο Βυζάντιο, αλλά και στους νεότερους Έλληνες συγγραφείς.
- ✓ Να αγαπήσουν τη μητέρα φύση και να γνωρίσουν τις ποικιλίες του κρασιού και τις περιοχές όπου αυτό παράγεται. Έτσι θα συνειδητοποιήσουν τη σημασία του προϊόντος αυτού στην οικονομία μας.
- ✓ Τέλος, να αναδειχθούν οι προοπτικές που μπορεί να έχει η μελλοντική επιλογή επαγγέλματος σχετική με το κρασί.

Δραστηριότητες

- Πλοήγηση στο Διαδίκτυο.
- Συγκέντρωση φωτογραφιών -πληροφοριών και ανάρτησή τους σε πίνακες ανακοινώσεων.
- Διαγωνισμός καλύτερης ζωγραφιστής ετικέτας κρασιού.
- Έκδοση Λευκώματος.
- Επίσκεψη σε οινοποιείο.

Αποτελέσματα - συμπεράσματα

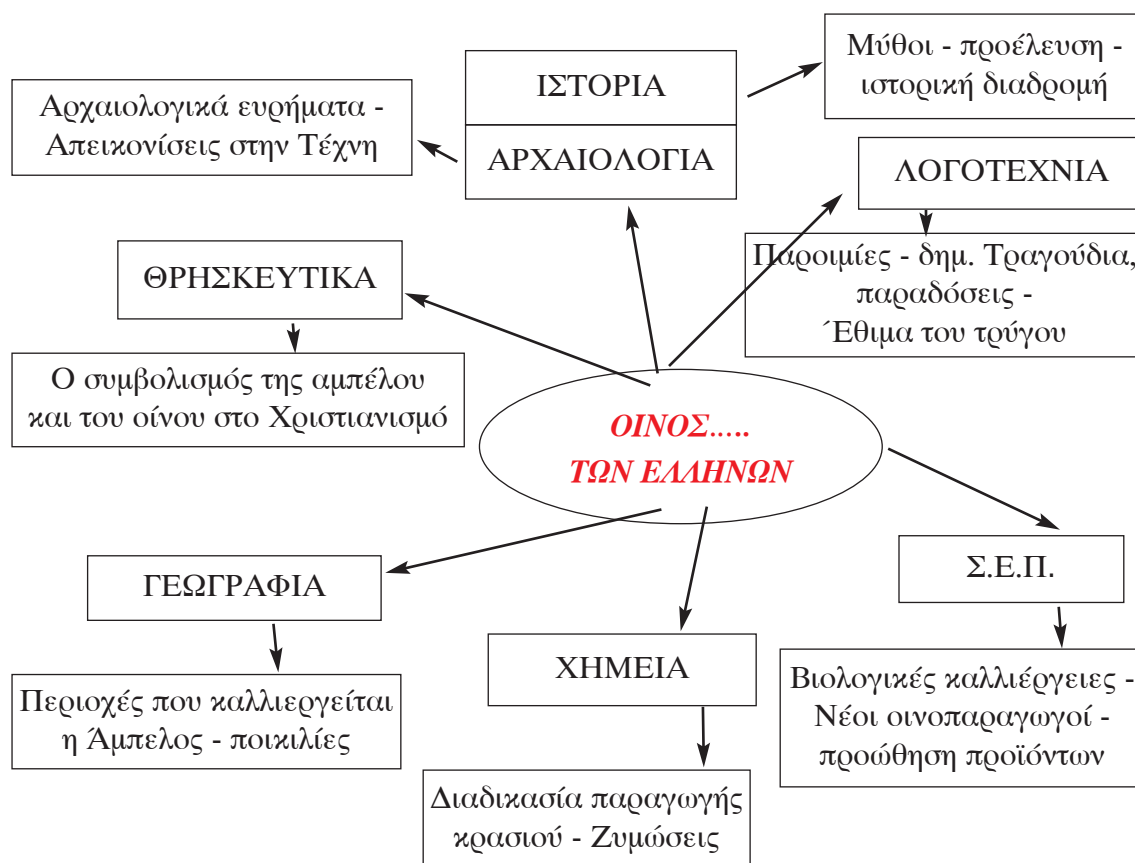
- Οι μαθητές ενεργοποιήθηκαν και αφού έψαξαν, βρήκαν πληροφορίες και τις ταξινόμησαν.

- Χωρίστηκαν σε ομάδες και εργάστηκαν συλλογικά.
- Ασχολήθηκαν μ' ένα προϊόν που το βρήκαν πολύ ενδιαφέρον και το συνέδεσαν με πολλούς τομείς της ζωής μας.
- Οι μαθητές έμαθαν πολλά από τα «μυστικά» του καλού κρασιού και αποκωδικοποίησαν όρους που πρωτίτερα αγνοούσαν.

Ενδεικτική βιβλιογραφία

1. «Οι δρόμοι του κρασιού» Δ. Χατζηνικολάου
2. «Ο δημόσιος και ιδιωτικός βίος των Αρχαίων Ελλήνων» R. Flaceliere.
3. Άρθρα και αφιερώματα σε εφημερίδες και περιοδικά.
4. «Ελληνική Μυθολογία» Εκδ. Αθηνών.
5. Πληροφορίες από το Διαδίκτυο.

ΕΥΕΛΙΚΤΗ ΖΩΝΗ: ΣΧΕΔΙΟ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΓΥΜΝΑΣΙΟ ΦΗΚΗΣ**ΘΕΜΑ: «Ιστορία - Ήθη και Έθιμα στην ευρύτερη περιοχή
Φήκης - Ελευθεροχωρίου και Δροσοπηγής»****Σχολικό έτος 2003-2004****Προλογικό σημείωμα**

Στα πλαίσια του προγράμματος της ευέλικτης ζώνης, στο οποίο από φέτος εντάχθηκε και το Σχολείο μας, προγραμματίσαμε με τους μαθητές και τις μαθήτριες του Σχολείου μας μια συλλογική εργασία με θέμα «Η Ιστορία-ήθη και έθιμα» στην ευρύτερη περιοχή της Φήκης - Ελευθεροχωρίου και Δροσοπηγής.

Στόχοι μας ήταν

Δεν μπορούμε να παραβλέψουμε ότι η πρώτη ώθηση για το συγκεκριμένο θέμα την οφείλουμε σε καθαρά συναισθηματικούς λόγους που μεταφράζονται:

- ✓ Από την έκφραση αγάπης (των μαθητών - τριών) για την ιδιαίτερή τους πατρίδα.
- ✓ Από το να κεντρίσουμε το ενδιαφέρον των μαθητών μας και να τους φέρουμε σε στενότερη επαφή με τους μεγαλύτερους τους για θέματα που αφορούν την τοπική μας Ιστορία, γύρω από τα ήθη, έθιμα, παραδόσεις, μύθους και διηγήσεις.
- ✓ Από την προσπάθεια να περιγραφεί και να κατανοηθεί ο πολιτισμός του χθες, να εξηγηθούν συμπεριφορές και νοοτροπίες (λόγος, δρώμενα, στάση σε κάθε είδους καταστάσεις κ.λ.π.)
- ✓ Από την «Ακινητοποίηση» του παρελθόντος μπροστά στις ραγδαίες εξελίξεις που επιβάλλει η σύγχρονη(τέλη 19 αιώνα μέχρι σήμερα) τεχνολογία.
- ✓ Από το να προβάλλουμε τη συνολική πολιτιστική τοπική ταυτότητα, ως αντίσταση απέναντι σε ισοπεδωτικά-ομοιόμορφα-πολιτιστικά πρότυπα ενός τρόπου ζωής που χάθηκε ή τείνει να χαθεί.

Αρχικά χωριστήκαμε σε ομάδες και η κάθε ομάδα ανέλαβε να συγκεντρώσει και να καταγράψει όλα εκείνα τα στοιχεία που αναφέρονται στην Ιστορία, στην παράδοση, στα ήθη και έθιμα της ευρύτερης περιοχής μας, στην ύπαρξή τους και τη διατήρησή τους μέσα από την καταγραφή που επιχειρήσαμε.

Θεωρούμε χρέος να ευχαριστήσουμε τα Δημοτικά Διαμερίσματα της περιοχής μας, τους παράγοντες της εκκλησίας, το Δήμο Πιαλείων, το Σύλλογο γονέων και κηδεμό-

νων των μαθητών του Σχολείου μας, τους Μορφωτικούς-πολιτιστικούς συλλόγους και όλους όσους συνέβαλαν και εργάστηκαν για να ολοκληρωθεί αυτό μας το έργο.

Ο Διευθυντής

Αντώνιος Σπανός

Οι καθηγητές.

1. Στέφανος Ζαχαράκης
2. Δέσπω Αντωνίου
3. Τρύφων Γεωργούλας
4. Στεφανία Γκούτα
5. Δημήτριος Κωστίκας
6. Βάια Τρέμου
7. Θεόδωρος Καλογράνας
8. Κων/νος Χατζηθωμάς

ΞΕΚΙΝΗΣΑΜΕ το Γενάρη του 2004

Συμφωνήσαμε όλοι οι μαθητές και οι μαθήτριες του Σχολείου μας να πάρουμε μέρος σ' αυτή τη συλλογική εργασία, ώστε να καταγράψουμε και να παρουσιάσουμε όλα εκείνα τα στοιχεία που έχουν σχέση με την παράδοση, τον πολιτισμό, τις συνήθειες του τρόπου ζωής των κατοίκων της ευρύτερης περιοχής Φήκης - Ελευθεροχωρίου - Δροσοπηγής, τα ήθη και τα έθιμα, έτσι όπως και σήμερα τα βιώνουμε μέσα από τις ιστορίες των μεγαλύτερων μας.

Πιθανό να μην εξαντλήσαμε όπως θα έπρεπε το θέμα μας, πιστεύουμε όμως πως κάτι πετύχαμε, πιστεύουμε πως μας δόθηκε η ευκαιρία να αποδείξουμε ότι «ΟΤΑΝ ΠΕΘΑΙΝΕΙ ΕΝΑ ΜΕΡΟΣ ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ ΕΙΝΑΙ ΣΑΝ ΝΑ ΞΕΚΟΒΕΙΣ ΕΝΑ ΜΕΓΑΛΟ ΤΜΗΜΑ ΑΠΟ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ».

*Σας ευχαριστούμε
Η Μαθητική κοινότητα*

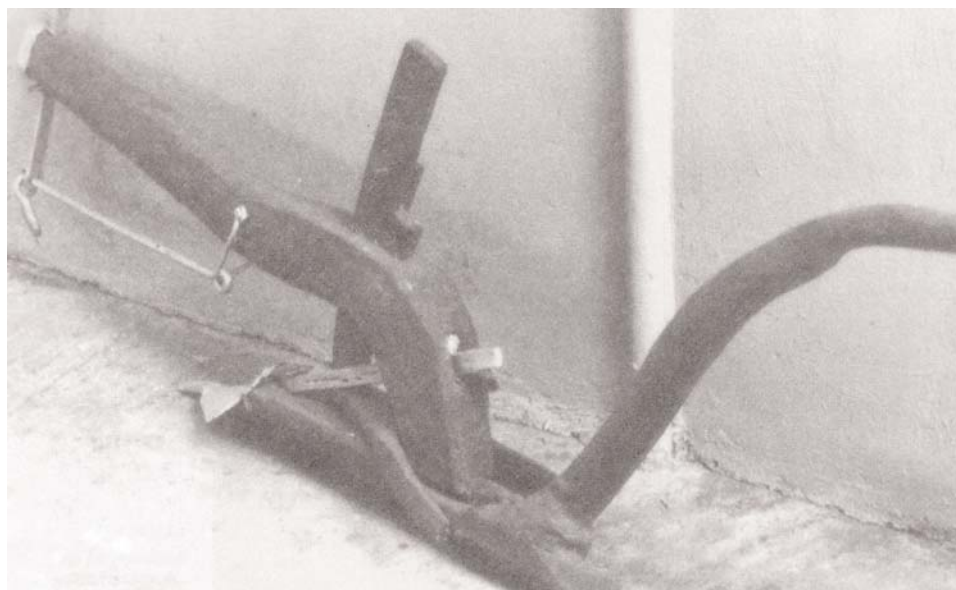
ΦΗΚΗ

Ταξιδεύοντας στα βάθη του Χρόνου

Από τα ευρήματα καταλαβαίνουμε την παρουσία του ανθρώπου στην περιοχή μας πριν από 100.000 χρόνια.

Οι πρώτοι άνθρωποι στη Φήκη έφτιαξαν οικισμούς στις «μαγούλες».

Εκείνη την εποχή βέβαια δε συζητάμε για καλλιέργεια γης, γιατί δεν ξέρανε τι ακριβώς είναι αυτό. Γύρω στο 6.000-5.000 π.Χ. άρχισαν να οργανώνουν τις καλλιέργειες και να αποθηκεύουν τροφές. Τον 130 π.χ. αιώνα η περιοχή αρχίζει να δίνει

Ξύλινο αλέτρι

το στίγμα της ιστορικά με την εμφάνιση του Τρικκαίου Ασκληπιού, τους βοηθούς αυτού, τους Ασκληπιάδες, των φαρμακοτριβείων τους και την ανάπτυξη της ιατρικής επιστήμης.

Ο Ασκληπιός εγκαθιστά τα φαρμακοτριβεία τους στους πρόποδες του Κόζιακα, στην αρχαία Πιαλεία και στις θέσεις Παλαιόκαστρο και Αλμπίνα.

Στην Πιαλεία βρέθηκε και ναός της θεάς Άρτεμης, της θεάς του κυνηγιού.

Ο Ασκληπιός επέλεξε τον Κόζιακα για να συλλέγει τα βότάνά του, γιατί υπάρχουν στο βουνό 43 ποικιλίες βοτάνων που χρησιμοποιούσε.

Ακόμη και σήμερα πάντως η ρίγανη που συλλέγεται είναι η καλύτερη της Ελλάδας.

Μετά τη συλλογή των βοτάνων, αυτά μεταφέρονταν στα φαρμακοτριβεία και από εκεί κατεργασμένα και συσκευασμένα στο Ασκληπιείο της Τρίκης.

ΦΗΚΗ

Ιστορία του χωριού

Η Φήκη είναι ένα πεδινό χωριό. Βρίσκεται στο Β.Δ. μέρος της πόλης των Τρικάλων. Απέχει από τα Τρίκαλα 13 χιλιόμετρα. Το πρώτο χωριό είχε κτιστεί, σύμφωνα με τις μαρτυρίες-διηγήσεις των γεροντότερων, πάνω σ' ένα λόφο, έξω από το σημερινό χωριό, που σήμερα ονομάζεται «Μαγούλα». Το χωριό αυτό ονομάστηκε «Μακρυκόμη». Από τη μέση του χωριού περνούσε ο Πορταϊκός ποταμός. Λένε πως και σήμερα πολλοί κάτοικοι βρίσκουν στην κορυφή του λόφου θεμέλια του πρώτου αυτού οικισμού. Στην άκρη του χωριού υπήρχε μια πολύ μεγάλη πηγή, στην οποία

έρχονταν οι κλέφτες στα χρόνια της Τουρκοκρατίας και έπιναν νερό. Αλλά και όλοι οι κάτοικοι του χωριού έρχονταν στη βρύση αυτή και έπαιρναν νερό. Οι Τούρκοι όμως, επειδή αποφάσισαν να διώξουν τους κλέφτες από την περιοχή, κατέστρεψαν τη βρύση με τον εξής τρόπο: πήραν πολλά ποκάρια μαλλιά και πελώριες πέτρες και έφραξαν την πηγή. Μετά το κλείσιμο της πηγής ακολούθησε και η καταστροφή του χωριού. Ο Πορταϊκός ποταμός πλημμύρισε και κατέστρεψε τα πάντα. Οι κάτοικοι που έμεναν κατέβηκαν κάτω στον κάμπο και έκτισαν τα νέα τους σπίτια.

Το νέο χωριό ονομάστηκε «Παλιχώρι». Αργότερα, οι Τούρκοι άλλαξαν το όνομα και ονόμασαν το χωριό «Βαρυμπόπη», που σήμαινε βραστερά φασόλια. Μάλιστα η περιοχή φημιζόταν για τα φασόλια, η παραγωγή των οποίων ήταν αρκετά μεγάλη, μια που τα πουλούσαν και στις γύρω περιοχές.

Η Βαρυμπόπη ήταν αργότερα και η έδρα του Δήμου Πιαλείων, που περιελάμβανε 24 χωριά τα εξής: Φήκη, Φιλύρα, Πιαλεία, Ελευθεροχώρι, Ξυλοπάροικο, Διαλεκτό, Λιλή, Μεγάρχη, Βαλτινό, Βαλομάντρι, Πηγή, Δροσερό, Μικρή Πολιάνα, Λυγαριά, Δεντροχώρι, Παλαιομονάστηρο, Πρίνος, Πρόδρομος, Νικλίτσι, Γοργογύρι, Φωτάδα, Άγιος Βησσαρίων, Γενέσι και Γόμφοι. Λένε μάλιστα, πώς η Βαρυμπόπη ήταν η χειμερινή έδρα του δήμου (από 14 Οκτωβρίου μέχρι και 31 Μαρτίου). Καλοκαιρινή έδρα του δήμου (από 1 η Απρίλη μέχρι και 13 Οκτώβρη) ήταν το χωριό Πρόδρομος. Με άλλη όμως διαταγή (15 Ιουνίου 1890) ορίστηκε ως διαρκής έδρα του Δήμου το χωριό Βαρυμπόπη. Ο Δήμος διαλύθηκε το 1911 και από τότε έχουμε τη δημιουργία των κοινοτήτων. Στη Βαρυμπόπη οι πρώτοι κάτοικοι ήταν ντόπιοι, 30 περίπου οικογένειες. Το 1893 και, αφού είχε ελευθερωθεί ήδη η περιοχή από τους Τούρκους, ήρθαν και εγκαταστάθηκαν στο χωριό άλλες 20 περίπου οικογένειες από τη Σλήμπετα της Μακεδονίας. Ήταν λένε οικογένειες οικονομικά ευκατάστατες γιατί, με το που ήρθαν, αγόρασαν από τον Τούρκο πασά της Βαρυμπόπης 1.000 περίπου στρέμματα γης και έγιναν ιδιοκτήτες. Μέχρι τότε οι ντόπιοι δούλευαν σαν δούλοι στις δύο μεγάλες οικογένειες τσιφλικάδων της Βαρυμπόπης που ήταν οι οικογένειες των Γ. Κύρκου και Χ. Κλαπανάρα. Παράλληλα δούλευαν και στα κτήματα (βάκουφα) που ανήκαν στο μοναστήρι του Αγίου Βησσαρίωνα.

Όπως λένε οι γεροντότεροι, στη Μονή Δουσίκου (Άγιος Βησσαρίων) ανήκαν 1.000 περίπου στρέμματα γης, στρέμματα που είχε κάνει δώρο στη μονή ένας Τούρκος πασάς της Βαρυμπόπης, γιατί ο Άγιος Βησσαρίωνας του είχε θεραπεύσει το πόδι του.

Στα χρόνια του Βενιζέλου έγινε η απαλλοτρίωση, (γύρω στα 1922). Τότε και τα 1.000 στρέμματα της μονής του Αγίου Βησσαρίωνα και τα 1.000 των τσιφλικάδων Κύρκου και Κλαπανάρα μοιράστηκαν στους φτωχούς ακτήμονες του χωριού. Βέβαια οι τσιφλικάδες πήραν το μερίδιο που τους αναλογούσε.*

Το χωριό ονομάστηκε Φήκη στα χρόνια 1935-1936. Σχετικά με το όνομα Φήκη μια παράδοση αναφέρει πως προϋπήρχε από κάποιον βασιλιά που έφερε το όνομα Φίκος.

Άλλοι πάλι υποστηρίζουν πως από τα κλασσικά ακόμα χρόνια (5ος - 4ος π.Χ.) υπήρχε παλιός οικισμός στη θέση «Μαγούλα». Εκεί ο λόφος αυτός ήταν η ακρόπολη. Εκεί λένε πως βρέθηκαν κιβωτόσχημοι τάφοι ελληνιστικής εποχής.

Οι ασχολίες των κατοίκων είναι η γεωργία, η κτηνοτροφία, το εμπόριο.

Οι κάτοικοι οργώνουν τα κτήματά τους με ζευγάρια βοδιών, αλόγων ή μουλαριών.

Θερίζουν τα σιτάρια με το δρεπάνι. Μαζεύουν τα δεμάτια σταριού στη θέση «αλώ-νια» και περιμένουν τη θεριζοαλωνιστική μηχανή «πατώζα» για να αλωνίσουν.

Θέρος 1963.

Αρχείο Δημ. Καλούσιου

ΕΛΕΥΘΕΡΟΧΩΡΙ **Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ**

Το Ελευθεροχώρι είναι ένα από τα πέντε Δημοτικά Διαμερίσματα του Δήμου Πιαλείων του νομού Τρικάλων.

Παλιότερα ονομαζόταν Τουρχάν γιατί είχε περιέλθει στα χέρια των Τούρκων. Αλλά μετά τα χρόνια της τουρκοκρατίας ονομάστηκε Βακούφ. Το χωριό είναι πεδινό, απέχει 15 χιλιόμετρα από την πόλη των Τρικάλων και είναι κτισμένο στους πρόποδες του Κόζιακα, όπου ξεχωρίζουν μερικοί κωνικοί λόφοι, όπου εκεί πρέπει να αναζητήθηκε Μυκηναϊκός οικισμός 15ου-13ου αιώνα π.Χ. Έξω από το χωριό εκτείνεται μικρό δάσος 80 περίπου στρεμμάτων. Μέχρι το 1911 ανήκε στο Δήμο Πιαλείων με έδρα τη Φήκη. Από τότε έχουμε τη δημιουργία της κοινότητας στο Ελευθεροχώρι. Οι πρώτοι κάτοικοι ήταν μικρές ομάδες ατόμων όπου προέρχονταν από τις οικογένειες των Αντυραίων και Στουμπαίων. Παλιά ήταν ένα μέρος σαν κλεφτοχώρι, γιατί εκεί έρχονταν οι κλέφτες και να κρυφτούν επειδή το μέρος ήταν κλειστό από τα δέντρα.

Η μετονομασία το χωριού από Βακούφ σε Ελευθεροχώρι έγινε στις 27 Δεκεμβρίου 1911 με πρόεδρο τότε στο χωριό τον Δημήτριο Ιακωβάκη. Ο πληθυσμός του χωριού τότε ήταν περίπου 200 κάτοικοι, ενώ σήμερα ανέρχονται στους 600. Οι κύριες ασχολίες των κατοίκων πριν από ένα και πλέον αιώνα ήταν η γεωργία και η κτηνοτροφία, ελάχιστοι ήταν εκείνοι που ασχολούνταν με ξυλουργικές και οικοδομικές εργασίες.

Η εκκλησία που υπάρχει στο χωριό κατασκευάστηκε το 1901 και είναι αφιερωμένη στους Αγίους Κων/νο και Ελένη. Γιορτάζεται στις 21 Μαΐου με πολλές εκδηλώσεις. Την παραμονή της γιορτής πολλοί κάτοικοι του χωριού προσφέρουν στους Αγίους

πολλά πρόβατα τα οποία σφάζουν και μαγειρεύουν στα παραδοσιακά καζάνια. Γίνονταν επίσης και χοροί όπως και σήμερα κάτω από τον ίσκιο του μεγάλου πλατάνου, πλάτανος που φυτεύτηκε εδώ και 101 χρόνια και μάλιστα λέγεται ότι φυτεύτηκε μέσα σ' ένα πηγάδι, γι αυτό έγινε και τόσο μεγάλος σε μέγεθος και ύψος. Το πρώτο σχολείο χτίστηκε στο χωριό το 1912 και ήταν διώροφο. Επειδή οι αίθουσες δεν επαρκούσαν, εξαιτίας του μεγάλου αριθμού μαθητών 240 (περίπου), το 1958 κατασκευάστηκε και μια ακόμα καινούργια αίθουσα. Τον ίδιο όμως χρόνο έγινε στο χωριό ένας μεγάλος σεισμός με αποτέλεσμα το σχολείο να κριθεί ακατάλληλο και να κατεδαφιστεί. Στη θέση του κτίστηκε άλλο καινούργιο σχολείο 3/θέσιο το 1968. Εκείνο το χρόνο ήρθε στο Ελευθεροχώρι το ηλεκτρικό ρεύμα για πρώτη φορά. Το 1970 γίνεται και η πρώτη γεώτρηση στο χωριό. Το 1972 το χωριό απέκτησε και το πρώτο τηλέφωνο. Το 1975 κατασκευάστηκε το κοινοτικό κατάστημα και έγινε η ασφαλτόστρωση του κεντρικού δρόμου. Το 1976-1977 γίνεται ο αναδασμός. Γίνεται το γήπεδο και ιδρύεται ποδοσφαιρική ομάδα.

Για πρώτη φορά το 1981 λειτούργησε στο χωριό και το Νηπιαγωγείο, σε αίθουσα του Δημοτικού Σχολείου. Σήμερα οι κάτοικοι ασχολούνται με τη γεωργία, κτηνοτροφία, χοιροτροφία. Αρκετοί πάλι ασχολούνται με τις ξυλουργικές εργασίες, οικοδομικές εργασίες, γαλακτοκομικές εργασίες, εταιρίες, άλλοι πάλι είναι ιδιωτικοί και δημόσιοι υπάλληλοι.

Στο χωριό βρίσκει κανείς κρεοπωλεία, ταβέρνες, καφετέριες, ξυλουργεία, σιδηρουργεία και ένα περίπτερο.

Από την 1/1/1999 ανήκει και πάλι στο Δήμο Πιαλείων με έδρα τη Φήκη.

ΔΡΟΣΟΠΗΓΗ **ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ**

Το χωριό έγινε πριν από 300 περίπου χρόνια. Πριν γίνει το χωριό, στη θέση του υπήρχε ένα πολύ μεγάλο και πυκνό δάσος. Ο πρώτος που βρέθηκε εδώ, ήταν ένας βοσκός που έφτιαξε την καλύβα του και ονομαζόταν Παπής. Από αυτόν πήρε και το όνομα Παπεϊκά. Σιγά-σιγά μαζεύτηκαν άνθρωποι από άλλες περιοχές όπως από την Τύρνα, το Ζερέτσι και τη Γελάνθη. Ήρθαν εδώ γιατί τα εδάφη ήταν εύφορα και τα καλλιεργήσαν.

Το χωριό στην αρχή ήταν φτιαγμένο αριστερά και δεξιά του σημερινού δρόμου που πηγαίνει στα Τρίκαλα.

Το 1939, όταν έγινε απαλλοτρίωση έδωσαν στους κατοίκους κτήματα 1000 μέτρα πιο πέρα και γι αυτό μετακόμισε στη σημερινή θέση του.

Το σημερινό όνομα του χωριού που είναι Δροσοπηγή άλλαξε πριν από 40 χρόνια

και πήρε το όνομα από δύο μεγάλες πηγές και τέσσερις μικρότερες που ανάβλυζαν πολύ κρύο νερό στις δύο άκρες του χωριού (βόρεια) και όλες μαζί οι πηγές σχημάτιζαν φλέβα και έριχναν τα νερά τους στον Ανάποδο ποταμό.

Το πρώτο σχολείο που ιδρύθηκε στο χωριό ήταν στην οικία του Αχιλλέα Νιζάμη και μετά ήρθε και στεγάστηκε στην οικία του Δημήτριου Μπαλούτσου στα χρόνια 1977-1983.

Πρώτος δάσκαλος ήταν ο Δημήτριος Καραθανάσης από το Βαλτινό.

Οι πρώτες ασχολίες των κατοίκων του χωριού ήταν η γεωργία και η κτηνοτροφία.

Έτρεφαν γουρούνια, αγελάδες και αιγοπρόβατα. Πριν από 50 χρόνια στο χωριό κατοικούσαν 60 κάτοικοι, σήμερα κατοικούν 250 κάτοικοι και είναι το καλύτερο σε σχήμα χωριό του Δήμου Πιαλείων γιατί είναι τετραγωνισμένο, έγινε δηλαδή με πολεοδομικές μελέτες.

ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΝΑΔΡΟΜΗ ΤΟΥ ΔΗΜΟΥ ΠΙΑΛΕΙΩΝ

Ο Δήμος Πιαλείων σχηματίστηκε με το Β.Δ. της 31ης Μαρτίου 1883 (ΦΕΚ 126) «Περί διαιρέσεως εις δήμους της κατά τον νομόν Τρικάλων ομωνύμου επαρχίας».

Το όνομα του Δήμου προήλθε από την ομώνυμη αρχαία Θεσσαλική πόλη της Εστιαιωτίδος. Κατά το σχηματισμό του τότε Δήμου προτάθηκε, από το Υπουργείο Εσωτερικών να ονομασθεί Δήμος Κερκετείων, αλλά στο τέλος επικράτησε η γνώμη του αρχαιολόγου Π. Ευστρατιάδη, κατατάχθηκε στη Β' τάξη με πληθυσμό 5334 κατοίκους και έδρα την Καρβουνολεπενίτσα. Η έδρα του Δήμου μετατέθηκε από την Καρβουνολεπενίτσα στη Βαρυμπόπη με το Β.Δ. της 13ης Φεβρουαρίου 1886.

Με το Β.Δ. της 15ης Ιουνίου 1888, ορίστηκε ως έδρα του Δήμου από 14 Οκτωβρίου έως 31 Μαρτίου το χωριό Βαρυμπόπη και από 1ης Απριλίου έως 30 Σεπτεμβρίου το χωριό Πρόδρομος, ενώ με μεταγενέστερο Β.Δ. της 15ης Ιουνίου 1890 ορίστηκε ως διαρκής έδρα του Δήμου το χωριό Βαρυμπόπη.

ΑΡΧΙΚΗ ΣΥΣΤΑΣΗ

Αρχικά στο Δήμο Πιαλείων υπάγονταν οι παρακάτω κοινότητες: Καρβουνολεπενίτσα, Στεφανουσαίοι, Μικρή Πολιάνα, Μεγάλη Πολιάνα, Γορζί, Ραψίστα, Μπελέτσι, Λεσιανά, Παπαράντζα, Ξυλοπάροικο, Ελευθεροχώρι, Βαρυμπόπη, Τσαγαλί, Βαλομάνδρι, Βαλτσινό, Τσάρα Μαγούλα, Νικλίτσι, Μεγάρχη, Διάλεσι, Γενέσι, Τόσκεισι, Γοργογύρι και Πρόδρομος.

Σήμερα με το νόμο Ν. 2539/97 (Ι. Καποδίστριας), ο Δήμος Πιαλείων αποτελείται από τις κοινότητες: Ελευθεροχωρίου, Παραποτάμου, Πιαλείας, Φήκης και Φιλύρας.

Έδρα του Δήμου ορίστηκε η Φήκη.

Έμβλημα του Δήμου Παλίων

Χάρτης του Δήμου Παλίων

Κατόπιν αποφάσεως του δημοτικού συμβουλίου Πιαλείων επελέγη το εικονιζόμενο έμβλημα σφραγίδος και καθορίστηκε με το Β.Δ. της 5ης Αυγούστου 1883 «... ίνα η σφραγίς του δήμου Πιαλίων φέρει εν τω μέσω μεν «έλαφον φεύγουσαν» κύκλωθεν δε τας λέξεις «δήμος Πιαλίων»...».

ΚΑΛΑΝΤΑ

Φώτων

Σήμερα τα φώτα κι ο φωτισμός
και χαρές μεγάλες στον κύριό μας.
Άγιε Αφέντη και Πρόδρομε
δίνεις και βαπτίζεις θεού παιδί,
μες στην κολυμπήθρα την αργυρή.
Πού 'παιρνες νεράκι και νίβοσαν
με χρυσό μαντηλάκι σφογγίζοσαν.
Και του χρόνου.

Του Λαζάρου

Έρθε ο Λάζαρος ήρθαν τα βάγια,
ήρθε η Κυριακή που τρών τα ψάρια.
Ξύπνα Λάζαρε και μην κοιμάσαι
ήρθε η μάνα σου από την πόλη
σου'φερε χαρτί και κομπολόι.
Γράψε Θόδωρε, γράψε Δημήτρη,
γράψε λεμονιά και κυπαρίσσι.
Οι κοτούλες σας αυγά γεννούνε,
οι φωλίτσες σας δεν τα χωρούνε,
δος και μας να τα χαρούμε
για το Λάζαρο που τραγουδούμε.

Έρθε ο Λάζαρος γιαγιά
το καλάθι θέλει αυγά,
οι τσεπούλες κουκουσούλες,
τα χεράκια παραδούλες.

*Κουλούρες για παιδιά που
λένε τα κάλαντα των Φώτων.
Αρχείο Γ.Β.*

ΠΑΙΝΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΥΧΕΣ

Όταν υπήρχαν μωρά ή μικρά παιδιά στο σπίτι.

Ένα μικρό μικρούτσικο
μικρό στη σαρμανίτσα
τρεις βαϊοπούλες
το κουνούν
και τρεις αράδα-αράδα
η μια παίζει με το γυαλί
και η άλλη με το χτένι
η τρίτη η μικρότερη
παίζει με τον αφέντη.

Ένα μικρό μικρούτσικο,
του βασιλιά τ'αγγόνι
τριγύρω, γύρω έφερνε,
βασιλικό μαζεύει.
Βασιλικό και βάλσαμο,
μούσκο και καρυοφύλλι.
Χεριά δίνει τη μάνα του,
χεριά την αδερφή του,
χεριά βάζει στον κόρφο του,
για να'χει να μυρίζει

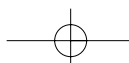
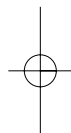
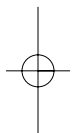
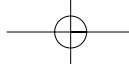
Σε κορίτσι της παντρείας

Σε τούτο το σπίτι το ψηλό,
το μαρμαροστρωμένο,
εδώ 'χουν κόρη για παντρεία,
κόρη ν' αρραβωνιάσουν.
Την τάζουνε το βασιλιά,
την τάζουνε το ρήγα.
Δε θέλω εγώ το βασιλιά,
δε θέλω εγώ το ρήγα,
θέλω το αρχοντόπουλο,
το αρχοντογεννημένο.
Θέλω το τσελιγγόπουλο,
που χει τα χίλια πρόβατα
και πεντακόσια γίδια.
Να τραγουδήσουμε και εμείς,
να γίνουν άλλα τόσα.

Στα σπίτια που έχουν ξενιτεμένους λένε:

Ξενιτημένο μου πουλί

Ξενιτημένο μου πουλί και παραπονεμένο,
η ξενιτιά σε χαίρεται και εγώ έχω τον καημό σου.
Σου στέλνω μήλο σέπεται,κυδώνι μαραγκιάζει.
Σου στέλνω τα δακράκια μου
σ' ένα χρυσό μαντήλι.
Τα δάκρυά μου είναι καυτερά
και κάηκε το μαντήλι.
Σ' εννιά ποτάμια το έριξα
κι αυτό δεν λέει να σβήσει
και το 'βαλα στον κόρφο μου
και' σβησε απ' τον καημό μου.

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΕΘΝΙΚΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΕΙΔΙΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΕΠΕΑΕΚ
ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΕΝΩΣΗ
ΣΥΓΧΡΗΜΑΤΟΔΟΤΗΣΗ
ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΤΑΜΕΙΟ
ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΤΑΜΕΙΟ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΗΣ ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ

ΠΑΙΔΕΙΑ ΜΠΡΟΣΤΑ
2^ο Επιχειρησιακό Πρόγραμμα
Εκπαίδευσης και Αρχικής
Επαγγελματικής Κατάρτισης

**ΕΡΓΟ ΣΥΓΧΡΗΜΑΤΟΔΟΤΟΥΜΕΝΟ 75% ΑΠΟ ΤΟ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΤΑΜΕΙΟ ΚΑΙ 25% ΑΠΟ ΕΘΝΙΚΟΥΣ ΠΟΡΟΥΣ**